

T.C.  
İSTANBUL  
CUMHURİYET BAŞSAVCILIĞI

Soruşturma No : 2010/23967

**İFADE TUTANAĞI**

Müşteki M. Ö.

Müştekiye CMK . M. 234. Uyarınca; delillerin toplanmasını isteme, soruşturmanın gizlilik ve amacını bozmamak koşuluyla Cumhuriyet Savcısından belge örneği isteme, vekili yoksa baro tarafından kendisine bir avukat görevlendirilmesini isteme, 153. Md. Ye uygun olmak koşuluyla vekili aracılığı ile soruşturma belgelerini ve el konulan ve muhafazaya alınan eşyayı inceletme, Cumhuriyet Savcısının, kovuşturmaya yer olmadığı yönündeki kararına kanunda ayazılı usule göre itiraz hakkını kullanma hakları hatırlatılıp açıklandı.

Müşteki haklarını anladığını , kendi avukatım **Av. RAMAZAN KORKUT-35918** Huzurunda ifadesini vereceğini beyan etmekte, müştekiden olayla ilgili şikayet ve delilleri soruldu;

**SORULDU** : Olay sırasında Mavi Marmara gemisinde, Gazze'ye insani yardım götürmek için Gazze'ye gidiyorduk. Planlarımıza göre toplamda 8 gemi olacaktık. Fakat Challenger II gemisi arıza yaptığından, Rachel Corrie ise geciktiğinden dolayı biz 6 gemilik filo ile yola çıktık. Bildiğim kadarıyla Lübnan istikametinde ilerledikten sonra, sahile paralel bir biçimde Mısır istikametine doğru yöneldik. İsrail veya Gazze istikametine doğru hiçbir zaman yol almadık. Olay anında da Gazze'ye 75 mil uzaklıkta, Mısır'a doğru gidiyorduk. Gemilerde sadece insani yardım malzemesi vardı. Gemide her yaşta kadın ve erkekler vardı. Sadece Mavi Marmara'nın başçarkçısı M. bey eşi ve bebeğini de getirmişti.

30 Mayıs 2010 gecesi, geminin arkasında en üst katta canlı yayın yapıyorduk, saat 22:30 gibi telsizlerimizden İsrail gemilerinin bizi taciz haberi geçti. Hemen reji odasından yönetmenimiz Recep Köse telsizden geminin ön tarafına, kaptan köşkünün bulunduğu yere bir kamera kurmamı söyledi. Aynı anda herkes can yeleklerini giymeye başladı, geminin içinde ciddi bir koşuşturma vardı. Basın odasına gittim TRT ile kamera değiştirmemiz gerekiyordu. O biraz vakit aldı. Tekrar dışarıya çıktığımda ise artık herkes can yelekleriyleydi. Ve hala bir koşuşturma sürüyordu. Kamerayı kaptan köşkünün sol ön tarafına kurdum. Beklemeye başladım. Dolunay vardı her tarafı aydınlatıyordu. Bir taraftan hareketlenmeleri seyrediyordum. Aşağıda bazı arkadaşlar geminin işe yaramayan bazı demirlerini kesiyorlardı. Yangın söndürme hortumları açılmıştı. Bazılarında gaz maskeleri vardı. Üstümüzden yüksekçe helikopterler geçiyordu. Aynı anda bizim canlı yayın frekansımızın üzerine frekans bindirilerek bizi uydudan düşürmeye çalışıyorlardı. Türksat 3 uydusuna müdahale edildi. Bu sırada uluslararası sularda olduğumuzu çok iyi biliyorduk ve kaptandan duyduğuma göre suveyş kanalı Mısır üzerine doğru seyrediyorduk. İsrail gemilerinin bizi takip ettiğini duyuyordum, ama göremiyordum. Kaptanımız radardan gemileri görebiliyordu. Ben de zaman zaman uzak geçen helikopterleri fark edebiliyordum. Ortalık biraz sakinleyince Recep arka tarafa geçebileceğimi söyledi. Geçtim, Ümit Sönmez (prodüksüyondan sorumlu) yayını bitirmeyeceğimizi söyledi.

Diğer kameraman E. B. canlı yayın kamerasının başındaydı. Ben de fotoğraf makinemi alıp, gemideki hareketlenmeleri fotoğraflamaya başladım. Herkeste bir tedirginlik vardı ama uluslararası sularda olduğumuz için de müdahale edebileceklerine pek ihtimal verilmiyordu. Herkes kendine bir yer edinmiş gibiydi. R. canlı yayın ekibinin dışarıda kalan elemanları için kurşun geçirmez yelek ayarlamaya çalışıyordu. Ben kendime bir gaz maskesi ve bir de üzerinde "Pres" Basın yazan kurşun geçirmez yelek buldum. O gece geminin açıkta kalan kısmında uyuyan kimse pek yoktu. Bir taraftan Defne adlı yük gemisinden, kameraman

arkadaşımız A. , kendilerine yapılan tacizi görüntülemiş ve bigan denilen uydu internet aracıyla cihan haber ajansına görüntüleri geçmekte olduğunu telsizle bize bildiriyordu.

31 Mayıs sabahı saat 4:30 a yaklaşırken Ü. S. benim uyumamı, yarın lazım olacağımı söyledi. Daha uyuyamadan kameraman E. geldi kalkmamı, İsraililerin yaklaştığını söyledi. Hemen kalktım, kameranın başına geçtim. Öndeki kameraya E. gitti. bir anda uydu telefonlarımız çalışmaz oldu. Yayınımızı da uydudan düşürmüş oldular bir daha o frekans üzerinden uyduya çıkamadık. İnternetimiz hala yayındaydı, internet üzerinden yayına devam ediyorduk. O da 40 saniye kadar devam etti, daha sonra kesildi. E. çantasında bigan vardı, çatıya onu kurmaya çıktı. Fakat bigan da uyduyu bulamıyordu. Dünyayla tüm bağlantılarımızı kesmişlerdi. Diğer yandan Defneden A.'ın "Mavi Marmara size doğru geliyorlar, hepsi size yaklaştılar" feryatlarını geliyordu. Bizim yedekte tuttuğumuz başka bir uydu frekansımız vardı. O ana kadar bu frekansı kullanmamıştık. Hemen yedek frekanstan tekrar canlı yayınları yapmaya başladık. Bu yedek frekansımızı hiç kesemediler. Biraz sonra etrafımız onlarca zodyakla çevrilmişti. Bir anda bazıları yaklaşmaya başladılar. Silah ve bomba sesleri gelmeye başladı. Geminin üstünde bir telaş vardı. Önce Zodyaklarla geldiler ve ilk anlardan itibaren silah sesleri duymaya başladık. Helikopterler daha sonra geldi. Helikopterler geminin üzerine indirme yapmaya başladılar. Geminin her yerinde bir koşuşturma vardı, çığlıklar sesler inanılmazdı. Silah ve bomba sesleri durmuyordu. Kameranın başından ayrılmıyordum. Helikopterlerle yukardan indirme yapmaya çalışırken, diğer taraftan da Zodyaklarla geminin kenarlarından çıkmaya çalışıyorlardı. Birazdan helikopterler geminin üzerinden ayrıldı. geminin üzerinde aynı anda 2 helikopter bulunuyordu. Birinden indirme yapıyorlar diğerinden kurşun yağdırıyorlardı. Silah sesleri daha fazla olarak geliyordu. Artık her yere kurşun atıyorlardı. . Bu arada öndeki kameradan daha fazla görüntü alamadığımız için E. da kamerayı söküp arkaya gelmişti. İlk ölüm haberi o zaman geldi. B. Y. "arkadaşlar ölülerimiz yaralılarımız var" diyordu. Gömleğini çıkardı birileri alıp bir sopaya bayrak gibi yaptı ve güverteye doğru beyaz bayrak gösteriyordu. Geminin arkasında, kadınlarla beraber 30 kişi kadardık. E. beyaz bayrağın arka tarafında kaptan köşküne doğru çekime devam ediyordu. Kaptan köşkünün üzerindeydiler. Aşağıya inememişlerdi. Tam bu sırada yere çökmüş vaziyette beyaz bayrak ve kaptan köşkünü çeken E. 'ı İsrail askerleri vurdular. E. yerde yatıyor. "vuruldum, vuruldum" diyordu. İsrail askerlerine durun çağrısı yapılıyor, beyaz bayrak sallanıyor, fakat onlar durmak nedir bilmiyorlardı. Hiç durmadan ateş ediyorlardı. E. B. kolundan vurulmuştu. Birileri gelip onu ayağa kaldırıp aşağıya indirdiler. İsrail askerleri saldırmaya ve gemiye çıkarmaya devam ediyorlardı, yeni helikopterler geliyordu. Işıkcı E. ışığı kah helikoptere, kah Zodyaklara tutuyordu ben de onun ışık tuttuğu tarafı çekiyordum. Bir ara kamerayı tripottan indirdim. Omzuma aldım E. çekim yaptığı yere doğru geçtim arkadan kaptan köşkünün oraya doğru çekim yapmaya başladım. Aktivistlerden kimse yoktu. Kaptan köşkünün üzerinden kırlangıçtan üzerime iki adet lazer doğruldu, "cıvv tak" diye çok seri bir ses duydum. Bana da kurşun sıktılar.

Anladığım kadarı ile dünyaya görüntü ve bilgi aktarımını engellemek için gemideki kameramanları hedef aldılar. Bana İsabet olmadı, tekrar içeri kısıma geçtim, Bir müddet sonra İsrail askerlerince öldürülen Cevdet Kılıçlar'ın cesedi bizim oraya geldi. aşağıya indirdiler. Alnının tam ortasından vurulmuştu. Birazdan bizim kattaki herkese aşağı iniyoruz dendi. Herkes aşağı indi. Işıkcı E. ve Ben kaldık. Ortalık aydınlanmıştı, artık fırkateyn denizaltı ve avcı botlarını çok rahat görebiliyorduk. Kaptan köşkünü ele geçirmişlerdi. Bir taraftan anons yapılıyordu. Ayakta olan vurulacaktı. E.'a hadi gidelim dedim. Rejiden R. de "burada kimsenin kalmadığını ve ayakta olanın vurulacağı" anonsunun yapıldığını söyledim. Bu ara E. gitti. Kameranın kablosu sıkışmış açılmıyordu. Onunla 20-30 saniye kadar vakit geçirdim. Kabloyu söktüm, içinde kaset vardı, kayıt düğmesine bastım. E.'un 1 dakikadan dahi az bir zaman arkasından aşağıya indim ki, 10-12 İsrail askeri oraya gelmişti. Hepsi birden silahlarını üzerime doğrulttu. Elimde büyük bir kamera ve üzerimde press yazan yelek olduğu halde beni

yere yatırdılar. İçerisinde fotoğraf makinem, objektiflerim, bilgisayarım vs bulunan sırt çantamı alıp, geminin arkasına doğru fırlattılar. Elimdeki kamerayı, 1,5- 2 metre kadar havaya kaldırıp hızlıca yere vurdular ve içindeki kaseti çıkardılar. Beni ıslak zemin üzerine yüz üstü yere yatırıp ellerimi kelepçelediler. Üzerimi aradılar, ceplerimde ne varsa çıkardılar oraya attılar. Bu arada birisi gelip gözlüğümü çıkarıp attı. Orta katta arka tarafta kapının yanında yerde yatıyordum. Bir taraftan helikopterler gelip gidiyordu. Helikopterlerin rüzgarı ve denizden attığı sulardan iyice ıslanmışım. Yerde öylece en az 2 saat kadar yatırıldım. Bu arada yerde yatarken arada bir gelip tekme atıyorlar, kafama basıyorlardı. O halde yerde yatarken birkaç defa üzerimi aradılar. Kelepçeden dolayı bileklerim acıyordu. En ufak hareketimde, karın boşluğuma ve belime ellerimin üzerine tekme yiyordum. Özellikle yerde yatarken belime vurdukları darbeler can yakıcıydı. Aktivistler İsrail askerlerine sürekli olarak, ateşi kesmeleri, acil müdahaleye muhtaç çok fazla yaralımız olduğuna dair İngilizce anonlar yapıyorlardı. Askerler bir taraftan gemide buldukları güvenlik kamerası, hoparlör vs kabloları kesiyorlardı. Askerlerden biri onları görmeyeyim diye gelip başımı diğer tarafa doğru çevirdi, üstüne bir yastık koyup ayağıyla yine bastı. Bileklerim ciddi anlamda acıyordu, tekme yiyeceğimi bile bile hareket ettirmek zorunda kalıyordum ve tekme yiyordum. Aynı zamanda bütün bu olaylar başladığından beri yediğim küfürlerin haddi hesabı yoktu. 2 -2,5 saat kadar yerde yattıktan sonra beni yerden kaldırdılar. Geminin sağ arka köşesine kadar götürdüler. Orada beni Zodyaklara gösterip, diz üstü başım öne eğik vaziyette oturttular. Ben param ve gözlüğüm olduğunu söyledim. Bir tanesi cüzdanımı getirdi, gözlüğüm gelmedi. Bütün bu olayların sonundan cüzdanımdan 200 USD alındığını fark ettim. Bir müddette orda oturduktan sonra, oradan da kaldırdılar, sol tarafa merdiv align=centerenin hemen altına gelen yerde beni sıraya oturttular. Geminin diğer yerlerinden aldıkları aktivistleri de burada dizlerinin üzerinde başları öne eğik vaziyette yan yana duvara karşı oturtuyorlardı. Kısa bir müddet sonra insanların dizleri sızlamaya başladı. Hiç durmadan içerden yeni birilerini getiriyorlar ve sıraya sokuyorlardı. Dizlerimiz bacaklarımız sızlıyordu. Önceleri hareket etmemize izin vermiyorlardı. Özellikle yanımdakiler yaşlı insanlardı dayanamıyorlardı. Dizlerinin üzerine doğrulmaya çalışıyorlardı ve darbeyi ve küfrü yiyorlardı. Epey bir müddet böyle devam ettikten sonra, artık arka taraf dolmuştu. Geminin üzerinde sürekli bir helikopter bulunuyordu. Rüzgarı geminin sağ ve kış tarafındakileri perişan etmişti. Aynı zamanda geminin arkasında bazı yatan yaralıları görebiliyordum. Tuvalete gitmek isteyenleri görüyordum. Müsaade etmiyorlardı. Hatta bazıları bunun için ayağa bile kalktı.

Kafasına tabancayı dayadılar. En ufak bir harekette insanların kafalarına tabanca tutuyorlardı. Biraz ilerde birini iyice hırpaladılar. Etrafında hareketlenmeler başlayınca bırakmak zorunda kaldılar. Bir müddet sonra, tuvalet ve namaz talepleri fazlalaşınca, bizleri içeriye almaya başladılar. Beni mavi salona aldılar. Orta sıraya kimseyi oturtmuyorlar, sağ ve sol tarafa insanları yığıyorlardı. Geminin havalandırmaları vardı ama hiç çalıştırmadılar. Birazdan içeride nefes bile alamaz olmuştuk. Bu arada fenalaşanlar, şeker komasına girenler olmuştu. İnsanlar tuvalete teker teker götürülüyordu ve biri gelmeden diğeri gidemiyordu. Dolayısıyla kimseye sıra gelmiyordu. Benimse ellerim hala arkadan bağlıydı, birkaç defa önden bağlasınlar diye girişimim olmasına rağmen, bunu yapmadılar. Yanımdakiler yardım etmeseler, su dahi içemiyordum. Ben sürekli girişimde bulunuyordum. Sonunda bir tanesi ellerimi önden bağladı, kollarım tutulmuştu. Akşama doğru Aşdod limanına yanaştık. Bizi 5er 6şar guruplar halinde dışarıya çıkarmaya başladılar. Bu bile çok uzun sürdü. 5 kişiyi çıkarıyorlar işlemlerini yapıyor, daha sonra diğer 5 kişiyi alıyorlar. Çok yavaş ilerliyordu. İki kişi kollarımdan sıkıca tutarak dışarı çıkardılar, önce üzerimi iyice aradılar, daha sonra sağlık kontrolü ve ifadem alındı, imzalamam üzere “acil çıkış belgesi” yazan bir kağıt çıkardılar. Belgenin bir paragrafında “İsrail yasaları şu şu sayılı yasa hakkında bana bilgi verildi” diye bir metin geçiyordu. Ben yasanın içeriğinin ne olduğunu bilmediğim için belgeyi imzalamadım. (Aynı belgeyi havaalanında tekrar çıkardılar, bizim ekip tarafından

imzalamamda sıkıntı olmadığı söylendi o zaman, “İsrail’e zorla getirildim” notunu yazarak imzaladım). Daha sonra bizi her tarafı kapalı kamyonlardan yapılmış bir hapis hane aracına bindirdiler. Uzun bir müddet uyumadığım için yolun tamamını uyuyarak geçirdim. Biz sürekli telefon açmak istediğimizi söylüyorduk ancak telefon açtırmadılar. Her şeyimiz de gemide kalmıştı. Bize gemiden indikten sonra tekrar gemiye gidip valizlerimizi alabileceğimiz söylenmişti. Saat başı gelip kapılara vuruyorlar. Bir saat kahvaltı için kapıları açıyorlar 15 dakika sonra hücrelere diyorlardı. Hapiste daha çok bu tarz psikolojik baskılar yapmaya çalışıyorlardı. 1,5 gün hapiste kaldıktan sonra bizleri alıp havalimanına götürdüler ve uçağa binerek Türkiye’ye geldik. Bu aşamaların her birinde de sürekli küfür ve hakaretlerle taciz ediliyorduk. Benim canon eos 7d fotoğraf makinesi (seri no 0580502872), canon 18-135 3,5-5,6 lens, canon 10-22 2,8 lens, canon ex 580 11 flaş, canon rc 1 kumanda, nikon 70-300 4-5,6 lens, hp compaq netbook , samsung 640 gb hard disk, asus harici dvd writer, microsoft bluetooth mouse, 4 gb flash bellek, samsung cep telefonu, bunlara ait hafıza kartları, kart okuyucu, kablolar, uluslararası prizler ve 3 adet gözlüğüm alındı. Bana bir daha iade edilmedi. Ben İsraili görevlilerden bana yapılanlardan dolayı davacı ve şikayetçiyim. Dedi.

Hazır olan vekilden soruldu.: İfadeye aynen katılıyoruz. sorumluların cezalandırılmasını talep ederiz. Dedi. Beyanı okundu. Hep birlikte imza altına alındı.  
28/06/2010